

Meditáció

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 35. szám, 2022. szeptember 2.

Végül csak találtunk egy szerelőt, aki hajlandó volt kijönni. Lekapta a fedőlapot, kért egy porszívót a férjemtől, hogy kitakarítsa a kazán belét, én meg visszamentem dolgozni a konyhába. Egy óra múlva gyanús lett a nagy csönd. Kinéztem a fürdőszobába, hát ezek ketten még mindig ott támasztották az ajtófélfát. Az örök életről beszélgettek. A szerelő azt magyarázta, hogy a járvány meg a háború együtt biztos jele annak, hogy nyakunkon az Armageddon, és jobban tesszük, ha üstöllést megtérünk Jézushoz, biztos, ami sicher. A férjem hithű ateista, de nem mert neki nyíltan ellentmondani, mert tartott tőle, hogy a fickó berág, és otthagyja nekünk a kazánt félig kibelevve. Kénytelen voltam közbeszólni, hogy az irodalomtörténet a középkor óta tele van apokaliptikus jelekkel, nekem eliheti, ma délután is ezt tanítom, indulás előtt viszont le kell zuhanyoznom, úgyhogy lesz szíves visszacsavarozni a fedőlapot. És mosolyogtam, kedvesen, nőből. Ez valamit átpöccintett a fickóban, mert két perc alatt befejezte a munkát. Búcsúzásnál még fölvetette, hogy érdemes volna kicserélni az elektronikát, plusz harmincötezerért megcsinálja, de valahogy nem szavaztunk neki bizalmat.

Maradt tehát az akadozó meleg víz és a pöccintgetések. Igazából az egész kazánt le kellene cserélni, szerelőt is azért találunk olyan nehezen, mert ez egy ősrégi típus, de valami EU-s jogszabály miatt újonnan már csak zárt égésterű kazánt lehet beszerezni, az állítólag másfél millió forint. Hát mikor lesz nekünk másfél millió forintunk két egyetemi fizetésből?